

AYBALA YONCA YARDIMCI

Nazmi Toker Ortaokulu
/ ISPARTA

Ortaokullar Arası Öykü Yarışması
Türkiye Mansiyon Ödülü

BİR GERÇEĞİN RÜYASI

Ellerimi hissetmiyorum. Bacaklarım uyuşmuş ve boynum ağrıyor. Yavaşça doğruluyorum. Kardeşim de yanımda. Ne oldu ne bitti hiçbir şey hatırlamıyorum. Kardeşimin elinden tutuyorum ve sakince herhangi bir yarası var mı diye bakıyorum. İyi.

Bulduğumuz yer sessiz ve ıssız. Sokaklardaki binalarda büyük hasarlar meydana gelmiş. Kırık camlar, uçmuş çatılar, enkaza dönmüş ev ve iş yerleri...

Kardeşim de benim gibi şaşkın ve çaresiz görünüyor. Ancak yanında benim olmam, onun benden daha rahat olmasını sağlıyor. Keşke benim de yanımda kendimi güvende hissettiğim biri olsaydı diye düşünmeden edemiyorum. Kardeşimi yine kıskanıyorum ama bu defa böyle hissettiğim için kendime çok kızıyorum.

Kardeşimin elini sıkı sıkı tutup çevreyi kontrol etmeye çıkıyorum. Biraz yol aldığımızda karşımıza yaralılar ve cesetler çıkıyor. Kardeşimin elini daha sıkı tutuyorum. Onun göz hizasına eğilerek güvende olduğunu ve onu asla bırakmayacağımı söylüyorum. Bana gerçekten güveniyor ama ben kendimden emin değilim.

Sessizlik, yerini silah ve bomba seslerine bırakıyor. Önümüzden geçen beş altı yaşlarındaki bir kız çocuğu:

-“ Anne, anneciğim! Lütfen gel, beni bırakma! ” diye bağı-
yor ve sessizliğin üstünü örtüyor çılgınlıklarıyla. Sonra kızın yanına
giden bir adam onu kucığına alıyor. Belli ki babası değil. Onu
daha güvenli olduğunu hissettiğim bir yere bırakıp bize doğru
geliyor:

-“ Gelin çocuklar, burası çok tehlikeli... ”

Çaresiz bir şekilde onu izliyoruz. Kardeşim yürümekte zor-
lanıyor. Adam bunu fark edip onu da kucığına alıyor ve koşar
adımlarla bizi oradan uzaklaştırıyor. Ona gerçekten minnettarım.

Ve sonunda biz de az önceki kızın geldiği yere giriyoruz. Bu-
rası, diğer binalara göre daha az hasar görmüş ama buradaki
durum da pek iyi sayılmaz. Yaralılar, çocuklar, yaşlılar ... herkes
burada. Yaralı ve hastalar, etraftan toplanan tahta, teneke vb.
hurdalarla yapılan sedyelere yatırılmışlar. Doktorlar, onları iyileş-
tirebilmek için ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlar.

Duvarlardaki çatlaklardan su sızıyor. Solumuzda bulunan
ocakta kadınlar çorba ve ekme yapıyor, çocuklar ise su dağıtı-
yorlar. Ocaktan çıkan duman rahatsız etse de pencereleri açma
gibi bir lüksümüz yok. Ayrıca evimi, ailemi hatırlatıyor.

O küçük kıızı, bir kadın kucığına almış ve sakinleştirmeye
çalışıyor. O an bir kez daha annemin yokluğunu hissediyorum.
Bir kez daha...

Savaş, anneler hariç herkesi değiştiriyor. Anneler ise daima
merhametli ve cesurlar. Çocukları için her şeyden vazgeçebile-
cekleri gibi bunu başka çocuklar için de yapabilirler.

Annemi hatırlamak kalbime bir ağrının saplanması neden
olmuştu. Canım yanıyordu. Bir anda kendimi bir savaşın ortasin-
da bulmuşum. Hem de kardeşimle beraber. Bu oynadığım savaş
oyunlarına benziyordu. Ama buradakiler gerçektir. Gerçek insan-
lar, gerçek yerler, gerçek silahlar ve en acısı da gerçek ölümler...

Ağrı giderek büyüyordu. Öne doğru eğildim. Hayır, yapma-
lıydim. Bayılmayacaktım. Kardeşimi düşünmek zorundaydım

ama vücudum buna izin vermedi. Son hatırladığım şey, çevrem-
deki birkaç kişinin yardım etmek için etrafıma toplanmasıydı.

Göz kapaklarımı yenerek gözümü açmayı başardım. Karde-
şim mutlu bir yüz ifadesi ile bana bakıyordu. Yavaşça doğrul-
dum. Yanımıza gelen bir kadın:

-“Yatma vakti geldi” diyerek bizi uyardı.

- Acaba kardeşim de benimle birlikte yatabilir mi?

- Elbette.

Sabah gürültüyle uyandık. Birileri burada olduğumuzu öğ-
renmiş ve binaya ateş açmışlardı. Binada büyük bir hasar mey-
dana gelmişti. Bir poşete battaniye, su ve iki dilim ekme alarak
kardeşimle birlikte uzaklaştık.

Çıkış kapısına geldiğimizde önümüzde silahlı adamlar vardı.
İşte o an kendimi çok çaresiz hissettim. Bizi iterek binaların ara-
sına götürdüler. Onlara karşı gelenleri dövüyor hatta öldürüyor-
lardı. Yaşadıklarım, yaşananlara bir türlü akıl erdiremiyordum.
Biz neredeydik, bu adamlar kimdi, neden bizim gibi giyinmiş,
neden bizim gibi konuşuyor ve en önemlisi de neden bize ateş
ediyorlardı? Maalesef sorularımın hiçbirinin cevabını bilmiyor-
dum ve maalesef bu adamlar bizi yok etmeye kararlıydı. Kardeşi-
me ve bana zarar vermemeleri için onlara itaat ediyorduk.

Üstümüzü kontrol ettiler. Kardeşimin cebinde bir demir par-
çası vardı. Biçimsiz ve işe yaramaz bir şey. O her zaman inşaat
alanlarından bulduğu şeyleri cebine atar, eve vardığımızda çok
gizli(!) kutusuna koyardı.

Komik mi anlamsız mı saçma mı? Siz ne dersiniz deyin.
Adamlar, bu parçayı şüpheli bulduklarını söylüyorlardı. Onla-
ra sadece bir demir parçası olduğunu anlatmaya çalıştım. Ama
kardeşimin tehlikeli biri olduğu gerekçesiyle bir duvara yaklaştı-
rdılar. Her şey çok hızlı geliyordu. Silahlarının arka kısmıyla
önce başına vurdular. Bağırıyor, çırpınıyordum fakat sesimi du-
yuramıyor, hiçbir şey yapamıyordum. Zavallı bedeni kanlar için-

de kalmış, saldırının ardından yere yığılmıştı. Bütün gücümle bağıryordum ama çığlıklarım sessizdi. Kimseye sesimi duyuramıyordum. Bitmişim, her şey bitmişti...

Koşarak yanına gittim. Hala nefes alıyordu. Onu kucağıma aldım. Bana baktı. Gözlerimi kaçırdım. Ağladığımı görmesini istemiyordum ve anlatmaya başladım:

- Sen doğduğunda seni hem kıskanmış hem de mutlu olmuş-tum. Minicik tombul ellerin vardı. Çoğu bebeğin aksine ilk baba dememiştin. İlk sözün “abi” olmuştu. Çok güler yüzlüydün. Bi-raz daha büyüdüğünde oyuncaklarımı kırmaya başlamıştın. O za-man gerçekten istemişim ölmeni. Harika resimler çiziyordun ve herkesi etkilemiştin bu sayede. Okul çıkışı evimize gelen arkadaş-larım, seni övüp duruyorlardı. Komşular, akrabalar... Bunu tek yapmayan kişi anne ve babamızdı. Onlar ikimizi de eşit sevmeye çalışıyor, kıskançlığımı azdırmamaya dikkat ediyorlardı.

Sen evimizin neşesiydin. Mesela tatlı tatlı hareketler yapar, en kötü günümde dahi beni güldürmeyi başarırdın.

Genellikle bir şey almaya veya sormaya giderken utanır, sıkı-lırdım. Bu yüzden senle giderdim her yere. Kolunu dürtüp sana sordururdum soruları. Ve biliyor musun, eminim ki büyüdüğün-de çok yakışıklı bir çocuk olacaksın. Ayrıca başarılı bir astronot olup uzaya gideceğine de canı gönülden inanıyorum.

İşte bu yüzden lütfen beni bırakma. Biliyorum, canın çok yanı-yor lakin sen güçlü bir çocuksun. Bu sınavı birlikte atlatacağız kar-deşim. Söyle haydi, istesek yapamaz mıyız? “Lütfen...” bana baktı. Bu sefer gözlerimi kaçırmadım. Elleri morarmıştı. Başı ve omzu kan içindeydi. Ama bir şey değişmemişti: Hala kalbi saf ve temizdi. Gözleri aynı bakıyordu fakat dayanamadı. Önce yavaşça gözleri ka-pandı. Sonra başı ellerimin arasına düştü. Artık yaşamak için hiçbir sebebimin kalmadığını düşünüyordum. O benim her şeyimdi...

Toplu bir şekilde sahile doğru yürüyoruz. Aslanlara yem ol-mayı bekleyen yaralı ceylanlar gibiyiz. Ne yemek yiyebiliyorum ne

de kendimdeyim. Boşluktaım sanki. Hiçliğin ortasında amaçsız-ca duruyorum sadece. Etrafta benimle aynı duyguları hisseden binlercesi var. Ne oldu ne bitti de bu hale geldik herhangi bir fikrim yok.

Kış, kendini en sert hali ile hissettiriyor. Soğuk, vücudumdan içeri giriyor. Lakin yakınsam, bağırip çağırısam da hiçbir faydası olmayacak. Kış yine kış, soğuk yine soğuk...

Ve sonunda botlar çıkıyor karşımıza. Herkes yerleşirken gö-revlilerden birine:

-“Can yekeği takmamız gerekmez mi? ” diye beklenmeyen bir soru soruyorum.

- Çok istiyorsan bu lanet yerde kal ufaklık!

Bebekler, kadınlar, çocuklar ve erkekler aynı umutla yola çıkıyoruz. Fakat sorun şu ki ne bir güvenlik tedbirimiz ne de denize açılmak için güvenli bir ortamımız var.

Deniz, düşüncelerim kadar derin. Bot ise benim kadar daya-nıksız. Ama umutlarımız, kimsenin taşıyamayacağı kadar büyük. Huzurlu bir ortam ve aile sıcaklığı istiyoruz.

Ben tam bu düşüncelerle boğuşurken etraftan çığlık sesleri yükselmeye başladı. Dönüp baktığımda dayanıksız ve beş para etmez botumuzun bu kadar ağırlığı taşıyamayıp su aldığı görü-yorum. Herkes panikliyor ve çırpınıyor. Sırf bu yüzden bot daha hızlı sönüp, su almaya başlıyor:

-“Durun, yapmayın! Botun batışını hızlandırıyorsunuz.” diye bir uyarıda bulundum fakat sakalım yok ki sözüm dinlensin! Baktım iş daha tehlikeli bir hal alıyor, denize atladım. Buz gibi su önce beni kendime getirdi ancak iki dakika geçmeden titreme-yeye başladım. Yeniden ellerimi, ayaklarımı hissetmiyordum. Bir taraftan yüzmeye çalışıyor bir taratan da yine o sessiz çığlıklarım-dan atmaya başlıyorum. Neden sesimi duyuramıyorum, neden kimse bana bakmıyor? Anlamıyorum. Soğuk su beni esir alıyor, kollarımı ayaklarımı oynatamıyorum. Sesim beni çoktan terk et-

miş. Son çırpınışlarım, düşünüşlerim... Ailem geliyor gözümün önüne. Annem, babam, kardeşim. Sıcacık kışlar... Sevinçlerim, üzüntülerim... Hayır, ölmek istemiyorum. Annemi görmek istiyorum.

Nefes alamaz bir halde neresi olduğundan emin olamadığım bir sahile doğru yönelttim kulaçlarımı ama nafile! İlerleyemiyorum, gücüm kalmadı. Yavaş yavaş denizin derinliklerinde kayboluyorum.

Tam bu sırada deniz coştı, balıklar dile geldi sanki. Etrafımdakiler birdenbire kayboldular. Ve kendimi yataкта buldum. Annem ve babam:

- Kabus görüyor olmalıydın evladım.

- Annem, babam! Hayır, bu gerçek olamaz!

-Yavrum, sakın ol! Ne gerçek olamaz, ne oldu, rüyanda ne gördün? Anlat. O kadar çok çığlık attın ki ne yapacağımızı bilemedik. Bizi çok korkuttun.

_ Saat kaç anne?

_ Sekiz buçuk.

_ Ne olur bana şimdi bir şey sormayın. Sonra anlatırım her şeyi.

Önce kardeşimin yanına gittim. Yanaklarından öptüm ve kulağına onu ne kadar sevdiğimi fısıldadım. Sonra mutfağa inip, bol bol yiyecek, meyve ve su aldım. Ayrıca dolaplardan kıyafetleri, fazla battaniyeleri, oyuncakları ve diğer şeyleri özenle poşetleyerek dışarı çıktım.

Hedefim, geçen gün parkta arkadaşlarla oyun oynarken gördüğüm ancak görmezden geldiğim Suriyeli çocuk ve ailesiydi. Çocukların yüzlerinden bizimle oynamayı ne kadar çok istedikleri belli oluyordu. Ayaklarında ayakkabı, üstlerinde mont yoktu. Hareketlerinden aç oldukları açıkça belli oluyordu. O anda elimden hiçbir şey gelmemişti ya da gelse de yapmamıştım. Ama şimdi tam sırasıydı.

Önce en yakın arkadaşlarım olan Halil, Leyla ve Yavuz'a haber verdim. Canım dostlarım, her biri iki üç poşet erzak getirdiler. Fazla vaktimiz olmadığı için bir de Berillere uğrayabildik. Mahallemizin en zengin ailesi onlar, çevrelerindekiyle yardım etmeyi gerçekten çok seviyorlar.

Onlar da üç koli dolusu yumurta, un, peynir, pirinç, şeker, çay, bulgur, tuz vb. yiyecekler getirdiler. Hale'nin babası Hasan Amca da bizimle gelerek hem eşyaları taşımaya yardım etti hem de yanında biraz para getirmiş.

Bizi karşılarında gören aile göz yaşlarına hakim olamadı. Çocuklar, oyuncak ve kıyafetleri çok sevdiler. Ahmet Amca, müsait bir zamanda onlara paraları verdi. Onlar da bize Suriye'den getirdikleri şeylerden ikram ettiler. Daha sonra tekrar geleceğimizi söyleyerek ayrıldık.

O kadar mutluyum ki. Onlarla da vedalaştıktan sonra eve döndüm. Annem olanları duyunca bana sarılarak ağlamaya başladı. Babam ise yumuşak bir tebessümle baktı. Tam o anda kardeşim geldi. Ona sıkı sıkı sarıldım. Birkaç saniyelik olduğu söylenen bir rüya hayatımı değiştirmişti.

Tam bu sırada kardeşim cebinden rüyada gördüğüm demir nesneyi çıkardı. Ona doğru eğilerek:

_Onu benim için kaldırır mısın? dedim.

“Senin için seve seve yaparım.” dedi ve beni kırmadı. Onu çöpe doğru fırlattı ve göğsünü içinde sanki bir balon varmışçasına şişirdi. Ellerini çırpı ve havalı bir bakış atarak sandalyesine oturdu. Bu çocuğu seviyorum.

Annem yine güzel bir kahvaltı hazırlamıştı. Ama bu güzelliği ben bu gün görüyordum. Kahvaltıda ne konuştuk dersiniz? Önce rüyamdan sonra hayallerimizden. Daha sonra uzaydan ve diğer gezegenlerden. Geleceğin astronotu ile başka ne konuşulabilir ki...